

6
INDE X CAPITUM.
PRIORIS DISSERTATIONIS.

CAPUT I.

Controversia status exponitur; & ex ipsa ejusdem expositione primum momentum elicitur, pro Romano Pontifice falli nescio.

CAPUT II.

Alterum pro Romani Pontificis infallibilitate momentum petitur, ex Christi Domini oratione pro Petro facta, in mortis periculo.

CAPUT III.

Tertium ex Christi D. pollicitatione Petro facta petitur argumentum, pro R. Pontificis infallibilitate.

CAPUT IV.

Ex universali cura pastoralis Petro demandata, quartum momentum elicitur, ad R. R. Pontificum Aphasiam comprobendam.

CAPUT V.

Quinta pro Pontifice, falli & fallere nescio probatio petitur, ex Clementis VI. fidei formula Armenis exhibitam.

CAPUT VI.

Romani Pontificis, in iudicandis fidei morumque questionibus Aphasiam, seu infallibilitatem invidis rationibus demonstratur.

CAPUT VII.

Diluuntur aduersa sententiae momenta, ab errantium ut putant Pontificum exemplis petita. Ac primum Petrus de violata fide accusatus, a calumnia vindicatur.

CAPUT VIII.

Vicior I., & Stephanus I. Romani Pontifices ab auctis erroribus vindicantur.

CAPUT IX.

Marcellinus, Liberius, Melchisedech Romani Pontifices absoluntur.

CAPUT X.

A Zozimo, Hormisdas, Vigilio, Honorio haereses culpa depelluntur.

CAPUT XI.

Gregorius III. Stephanus II. Nicolai I. Responsa, variis Consuloribus data, & erroris pura demonstrantur.

CAPUT XII.

De violata religione, ac fide purgantur Stephanus VII. Sergius III. Caestinus III. Alexander III. alique Romani Pontifices.

CAPUT XIII.

Ab Innocentio III. Bonifacio VIII. & Bonifacio IX. pravi dogmatis culpa depelluntur.

CAPUT XIV.

Joannes XXII. bina violata fidei accusatione oneratus, a calumnia liberatur; ut nihil superius R. Pontificis in Concilio Ecumenico potestati atque auctoritati repugnet.

CAPUT XV.

Clemens XI. erroris purus & integer ostenditur, in celebri Constitutione Unigenitus, anno 1713. data die 8. Septembris.

CAPUT XVI.

Explicatur quorundam Pontificum dicta, qui & se, & Praedecessores suos errori obnoxios, utro citroque professi sunt.

CAPUT XVII.

Reliquae contra Romanorum Pontificum Aphasiam difficultates expediuntur.

POSTERIORIS DISSERTATIONIS.

CAPUT I.

Questionis status aperitur. Praestare Romanos Pontifices Conciliis Ecumenicis, a notatione nominum ac titularum ostenditur.

CAPUT II.

Superiores esse Romanos Pontifices Conciliis Ecumenicis, evincit suprema potestas, quam in iis, imo & supra ea exercent iure summo, semperque exercentur.

CAPUT III.

Romanorum Pontificum super Concilia Ecumenica eminentiam probat, quod a Pontificibus ad Concilia nisi quam appellare huerit; a Conciliis tamen ad Pontifices omnino permiffum sit.

CAPUT IV.

Eandem probat eminentiam, quod Papam etiam graviter, & cum scandalo delinquentem, Concilium ordinario ut ajuat & regulariter iudicare non possit; solo excepto haeresis casu manifesto, quo tunc Pontifex esse desinit.

CAPUT V.

Aduersa sententiae momenta diluuntur, ac illa primum que a ratione petuntur.

CAPUT VI.

Nonnullorum Conciliorum expenduntur exempla, que vel in ipsos Pontifices iudicium exercuerunt; vel illorum iudicia recognoverunt ac retractarunt.

CAPUT VII.

Nulla Romanorum Pontificum facta probant, eos Concilia Ecumenica novisse potestate sibi atque auctoritate superiora.

CAPUT VIII.

Quo sensu Romani Pontifices teneri se dixerint Sacrorum Conciliorum Canonibus, & ad illorum observantiam adstringi; quin idcirco sacris Conciliis subsint.

CAPUT IX.

Appellationes seu provocaciones a Romano Pontifice ad Concilium Ecumenicum factae, tanquam fuites rejiciuntur, ad oppugnandam Pontificis supra Concilium eminentiam.

CAPUT X.

Decretum Sessionis quarte & quinta Concilii Constantiensis explicatur; ut nihil superius R. Pontificis in Concilio Ecumenico potestati atque auctoritati repugnet.

APPENDIX Historica.

7
DE ROMANO PONTIFICE

IN FERENDO DE FIDE MORIBUSQUE JUDICIO,
FALLI ET FALLERE NESCIO,

DISSERTATIO PRIOR.

CAPUT I.

Controversia status exponitur; & ex ipsa ejusdem expositione primum momentum elicitur, pro Romano Pontifice, falli & fallere nescio.

Um de Romani Pontificis, in ferendo de fide moribusque judicio, Aphasiam, seu ut Schola loquitur, infallibilitate, disputationem instituo, non tam mihi animus est, singulare illud Sedis Apostolicae privilegium longa ditione disputationeque tueri atque defendere; quam Romanos Pontifices, de violata fide, solutisque lato judicio morum legibus perperam accusatos, a calumnia vindicare. Primum enim illud fecere cumulate satis quotquot istud Argumentum polemico in Scholis Theologicis pertractarunt; istud alterum fecere pauci, aut certe modice. Ego itaque vice versa, prout ratio postulat, studia accommodatas, primum paucis agam, alterum fufe lateque.

Ut ergo singulare illud Sedis Apostolicae privilegium paucis expediam debita methodo, illud ante omnia explicabo, bonaque in luce ponam, quid vocetur in controversiam, dum de Romani Pontificis Aphasiam, seu ut Schola loquitur, loquimurque nos ipsi, infallibilitate, disputatur. Quod mi fecerim accurate, caecis ambagibus implicabitur disputatio, quas ne Daedalus ipse resolyat.

II. Non itaque quaeritur in praesentia, num R. Pontifex, quotiescumque, & ubicumque de fide, aut de moribus, ore vel scripto loquitur, falli & fallere nequeat, errare ipse, & ceteros in errorem inducere. Equis enim ita desipiat, ut id velit? cum vel sic Pontifex non loquatur ut Pontifex, summusque Ecclesiae Hierarcha, sed uti privatus doctor, & homo, circumdatus infirmitate, ut ait Apostolus, qui & debet quotidie Sacrificium offerre pro sua & populi ignorantia. At illud maxime quaeritur, num Pontifex Sententiam aliquam, in materia fidei & morum, ex Cathedra, seu ex tribunali, solenni ritu pronuncians, servatque debitis juris formulis; hoc est, fufis primis ad veritatis spiritum advocandum solenni precibus, praemisso serio rei totius examine, praehabita consultatione Ecclesiae suae Romanae, intra Urbis ambitum constituta, seu ut praesens habet usus, adhibitis ad consultationem E. E. Cardinalibus, qui Romanam hodie Clerum constituent; utrum, inquam, vel sic possit Pontifex in errorem dogmatis prolabi; falsumque judicio statuere definire atque decernere, cum Ecclesiam Universalem edita Constitutione docet instruit, & informat?

III. Interim tamen a Maimburgo, ejusque Symmiltis (qui controversiae hujusce celeberrima itatum ita exponunt, Pontificesque iis praemissis formulis, ex Cathedra pronunciantes, falli etiam atque errare posse contendunt), scire velim, annon in fumum abeant, quaecumque subinde nobis occurrant, errorum a Romanis Pontificibus admissorum exempla; ut errare illos posse, imo & errasse saepe, nobis ostendant? Quid enim, per fidem numinum! si Petrus Romanorum Pontificum primus, Christum (quod obistere illi solent) in passione se nosse negavit? Quid si Marcellinus Pontificum alter, in publica persecutione supplicis victus, thus idolis adolevit? Quid si Liberius, exilii tadio superatus, Arianam tandem perfidiam, & S. Athanasii damnationi subscripsit? Quid si Vigilius trium Capitulorum damnationi diu obstitit? Quid si Honorius, datus ad Sergium Epistolis, Monothelitarum errori favere visus est, aut etiam favit? Quid si Joannes XXII. in errorem de visionis beatam dilationem propendere visus est, propenditque re ipsa? Itane iis in casibus, aliisque laetari solitis, iudicium solenne aliquod, quale ipsum late describunt, tulere laudari Pontifices, ut ad questionem quae nobis in manibus est, exempla hujusmodi trahi possint? Quenam tunc habitae sunt ad consultationem, Cardinalium Episcoporum Theologorumque Consultationes? Quae celebrata tunc Consultoria? Quae vocata in consilium studiorum Academiae? Quae fusa ad divinum Spiritum invocandum, solennes ac publicae preces? Quae doctrinae sanciendae definiendaeque pra-

